

ikke noget om, at der udrettes noget nyttigt, og vi vilde derfor helst ikke være med til at bevilge noget, men da vi undertiden ere ganske særlig imødekommende heroppe, gik vi til sidst ind derpaa for den kære Freds Skyld. Den Gang var Sagen fremkommen som et privat Forslag, ikke som et Forslag fra Regeringen; nu derimod fremkommer det som et Forslag fra den højtærede Udenrigsminister. I den Skrivelse, hvormed han fremsender det til Folketingets Finansudvalg, staar der, at det er „i Anerkendelse af Fredsbureauets Bestræbelser til Fremme af Fredssagen“. Det var mig en Glæde at se dette, thi jeg føler mig overbevist om, at den ærede Minister altsaa sidder inde med Oplysninger, som sætte ham i Stand til at anerkende Bestræbelserne til Fremme af Fredssagen, og det vilde, tror jeg, interessere flere end mig at blive delagtige i de Oplysninger, der have ledet den ærede Minister til at skrive saaledes til Finansudvalget. I øvrigt er der ved denne Post den Ejendommelighed, at man begynder Sætningen med „Aarligt Bidrag“. Finansloven gælder, som bekendt, kun for eet Aar, og det kunde egentlig, synes jeg, have været ret tilstrækkeligt for den ærede Minister, hvis han for i Aar kunde have faaet et Bidrag til Fredsbureauet i Bern. Men det skal ikke blot være dette, det skal næsten være et Forsøg paa at binde Fremtiden ved Indsættelsen af dette Ord „Aarligt“, som forekommer mig ikke blot overflødigt, men paa ganske urette Plads.

Jeg kommer dernæst til det af den ærede Konseilspræsident som Nr. 2 omtalte Punkt, Anmærkningen paa Krigsministeriets Budget § 22 om, at Krigsministeren bemyndiges til forsøgsvis i de tre næste Finansaar at anvende eventuelle Besparelser paa en eller flere Konti paa andre Konti. Om dette vil jeg sige, at i Princippet har jeg og mine Meningsfæller selvfølgelig intet imod en saadan Bestemmelse. Der er tidligere fra Højres Side stillet Forslag om noget saadant. Der kan altsaa ikke blive Tale om, at man, saaledes som det er sket i det andet Ting, her skulde puste denne Sag op til noget stort og betydeligt, og navnlig er der for os ved at tage Stilling til denne Sag aldeles ikke Spørgsmaal om Tillid eller Mistillid til Ministeriet. Dèt, de have kæmpet saa meget om nede i Folketinget, vedkommer slet ikke os, vi se altid sagligt paa Tingene, og det er udelukkende af saglige Grunde, at jeg for mit Vedkommende siger, at jeg ser intet at indvende mod en Be-

stemmelse som denne. Jeg gør det ikke, fordi jeg finder det meget naturligt, at man overlader Administrationen en ikke ringe Myndighed til at spare, som den ærede Minister siger, hvor der kan spares, og til at stoppe Huller, som skulle stoppes, og hvortil der paakræves Midler, hvorover man ellers ikke vilde raade. Jeg finder, som sagt, dette meget naturligt, men jeg vil tilføje, at jeg finder rigtignok, at Bestemmelsen er mindre heldig affattet. Jeg ved nu ikke rigtig, hvad det skal sige, at det er „forsøgsvis“, thi et Forsøg er det i alt Fald ikke. Naar man giver en Bevilling, saa er det Alvor, saa skal det gøres. Men „i 3 Finansaar“ — hvorledes kan man egentlig tænke paa at sige dette i en Finanslov? Vi kende jo nok saadanne Bevillinger, som gives paa Finansloven, og bag hvilke der ikke ligger en særlig Lov, saadanne, hvor det hedder: Første Del af en femaarig Bevilling til f. Eks. et Taarn, en Havn o. s. v. Deri ligger jo ganske vist en Erklæring, et Tilsegn om, at man ogsaa for Fremtiden vil bevilge den 2den, 3die, 4de og 5te Femtedel, det er i og for sig naturligt, det er en Maade, hvorpaa man lovgiver om en bestemt Foranstaltning, som skal udføres, og som man saa ikke kan trække sig tilbage fra. Men dette her er noget helt andet. Dette er ikke nogen Bevilling i den Forstand, her taler man ikke om, at nu vil man gøre dette og give denne enkelte Bevilling; men man siger ganske i Almindelighed om en hel Række foreliggende Bevillinger, at dette skal være i 3 Finansaar. Er dette konstitutionelt muligt? Er det noget, der overhovedet kan lade sig gøre? Hvis man vedtager dette saaledes, hvorledes kan man saa tro, at man derved skulde kunne binde den følgende Rigsdag? Denne maa jo være lige saa suveræn, om jeg saa maa sige, som den nuværende, til at tage Bestemmelse om de enkelte Poster paa Finansloven. Den maa altsaa næste Aar, naar Finanslovsforslaget kommer, kunne sige: Vi ville ikke give det mere; det kunde tænkes, at den vil gøre det. Derfor forekommer det mig, at det er meget uheldigt, jeg synes, at det er konstitutionelt urigtigt at sætte det ind, og jeg forstaar heller ikke rigtigt, hvorfor den ærede Minister vil have det saaledes. Han sagde nok dette: Man kan ikke rigtig se Nyttens eller Udførelsen af det, før Finansaaret er gaaet og man er kommen ind i det følgende Finansaar, saa først overser man det hele Forhold. Ja, det kan saamænd gerne være, men naar man kan faa